

II. Om Muldvarpens Ernæringsforhold foreligger der navnlig fra tysk og russisk Side en Del Undersøgelser. Disse viser, at Muldvarpens Føde veksler noget fra Sted til Sted, men at den foruden af Regnorme som Hovedernæring paa mange Lokaliteter lever af Insekclarver, navnlig Oldenborrelarver samt Smelder- og Stankelbenlarver.

En større Undersøgelse, der er foretaget ved Landwirtschaftliche Hochschule i Berlin har som Hovedresultat givet, at Muldvarpen som Regel er nyttig, navnlig i Skovene, og at den egentlig kun kan betegnes som direkte skadelig i Haver o. lign.

I de senere Aar har man derfor i Perioder fredet Muldvarpen i visse Egne af Tyskland.

Her i Landet anser den fortselige Sagkundskab Muldvarpene for overvejende nyttige, fordi der ved deres Gange gives Adgang for Luften til Muldlaget, hvorved dettes Omsætning fremmes, ligesom Vandafledningen lettes derved, at Muldvarpen for at faa Vand graver særlige Gange til Vandløb eller Vandhuller, eller, hvis saadanne ikke findes i Nærheden af dens Bo, da dybe Skakter eller Brønde, som fyldes af nedsivende Regnvand, samt ved at grave andre dybe Gange til sit Vinterbo. Under Hensyn til at Jordbunden i Skovene ikke drænes og ikke til Stadighed er Genstand for Bearbejdning, tillægger Skovbruget disse Forhold en ikke uvæsentlig Betydning.

For Landbrugets Vedkommende, og det samme gælder Gartneri og Havebrug, anser Sagkundskaben her i Landet Muldvarpen for meget skadelig, navnlig fordi den æder saa mange af de meget nyttige Regnorme og ved sin Graven og sine „Skud“ forvolder adskillig Skade paa Planter og Redskaber. At Muldvarpen her i Landet skulde have nævneværdig Betydning for Bekæmpelsen af skadelige Insekter, anses for udelukket, hvilket ogsaa bestyrkes ved, at der ikke foreligger Holdepunkter for, at de Landsdele, hvor Muldvarpen ikke findes som f. Eks. Bornholm og Møen, skulde lide mere end det øvrige Land ved Angreb af skadelige Insekter. For Vandafledningen og Landbrugsjordens Bearbejdning er Muldvarpen uden Betydning.

III. Indenfor Udvalget har der da ogsaa været Enighed om, at Muldvarpen bør bekæmpes effektivere end hidtil sket, og at der under Hensyn til, at ca. 10 Aars Erfaring har vist, at dette ikke kan opnaas ad Frivillighedens Vej, bør aabnes Mulighed for med nedennævnte Undtagelse at gøre det til en Pligt for alle Grundejere

indenfor nærmere af Ministeren for Landbrug og Fiskeri fastsatte større Omraader at deltage i Bekæmpelsen. Lodsejerne bør selv kunne bestemme, hvilke Midler de vil anvende i Bekæmpelsen af Muldvarpene. Der vil i saa Henseende bl. a. kunne være Tale om Skydning, Opgravning med Spade og Anvendelse af Muldvarpesakse, med hvilke, der kan opnaas gode Resultater, og af hvilke de almindeligst benyttede ikke kan forvolde Skade paa andre Dyr eller paa Mennesker. Sakse maa dog ifølge Jagtlovens § 31 kun anvendes i Gaard, Gaardsplads og dermed i Forbindelse staaende Have og Lystanlæg. Andre Fangstredskaber end Sakse kan derimod, naar de anbringes i Muldvarpens Gange formentlig anvendes overalt, idet det i Jagtlovens § 33 indeholdte Forbud mod udenfor Gaard, Gaardsplads og dermed i Forbindelse staaende Have og Lystanlæg, Dyrehave samt indhegnet Planteskole at opstille Fangstredskaber i Gærder, paa Jorden eller tæt ved denne efter sit Formaal næppe kan antages at omfatte Fangstredskaber, som helt er anbragt under Jordens Overflade. Viser de anvendte Midler sig imidlertid ikke effektive, maa det offentlige træde til og foretage Bekæmpelsen ved Gift, der er det mest effektive og sikrest virkende Middel.

Under Hensyn til at Muldvarpen er ret stærkt stedbunden, har Udvalget ikke ment, at det burde gøres til en Pligt at deltage i Bekæmpelsen overalt, hvor der overhovedet findes Muldvarpe. Forekommer disse saa sjældent, at Skaden af Egnens Jordbrugere kun betragtes som uvæsentlig, er tvangsmæssige Foranstaltninger ikke tilstrækkelig begrundet, ligesom Arbejdet med Bekæmpelsen i saadanne Egne maa antages at blive uforholdsmæssig dyrt.

Kun hvor Muldvarpen optræder i saa stor Mængde, at en rationel Bekæmpelse har Betydning for større erhvervsmæssige Interesser, bør Bekæmpelsen gøres til en Pligt, og Udvalget har derfor ment, at en rationel Bekæmpelse kun bør paabydes, naar der foreligger Indstilling herom fra en Landboforening, Husmandsforening eller et Kommunalraad. I Indstillingen bør angives Grænserne for det Omraade, indenfor hvilket Bekæmpelsen ønskes iværksat. De i Indstillingen indeholdte Oplysninger kan selvfølgelig forlanges suppleret, og Ministeriet kan ogsaa selv søge yderligere Oplysninger fra andre i Spørgsmaalet interesserede. Om Bekæmpelsen herefter bør paabydes, foreslaar Udvalget overladt til Landbrugsministerens Afgørelse.